

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9637/2025
14.08.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Бољевић, председника већа, Јасмине Симовић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужилаца АА и малолетних ББ, ВВ и ГГ, свих из ..., чија је законска заступница мајка АА, које заступа Младен Симић адвокат из ..., против туженог ДД из ..., кога заступа Аца Настасијевић адвокат из ..., ради вршења родитељског права по тужби и противтужби, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против решења Вишег суда у Неготину Гж2 3/25 од 27.03.2025. године, на седници одржаној 14.08.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Неготину Гж2 3/25 од 27.03.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Решењем Вишег суда у Неготину Гж2 3/25 од 27.03.2025. године, одбијена је жалба тужиле и потврђено решење Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову П2 178/2024 од 17.01.2025. године којим је одбачена жалба тужиле изјављена против правноснажне пресуде истог основног суда П2 178/2024 од 17.12.2024. године.

Против наведеног решења ревизију је благовремено изјавила тужила АА због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијано решење у смислу члана 408. у вези с чланом 420. став 3. Закона о парничном поступку према коме је ревизија увек дозвољена против решења другостепеног суда којим се потврђује решење првостепеног суда о одбацивању жалбе изјављене против првостепене пресуде („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23; у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је закључио да је ревизија тужиле неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, малолетни тужиоци - деца тужиле АА и туженог (бивших ванбрачних партнера) поверена су мајци на самостално вршење родитељског права пресудом Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову П2 178/2024 од 17.12.2024. године којом је, сагласно споразуму родитеља, одржавање личних односа деце са оцем уређено тако што ће отац проводити време са децом кад год пожели, уз претходни договор са мајком деце, поштујући дечје школске и друге обавезе, а месечни допринос туженог издржавању деце утврђен у износима од 7.000,00 динара за

мал. ББ, 6.000,00 динара за мал. ВВ, и 5.000,00 динара за мал. ГГ који је он обавезан да плаћа од пресуђења. Та пресуда не садржи образложење јер су се странке одрекле права на жалбу и правноснажна је даном доношења и објављивања. Против ове пресуде тужила је изјавила жалбу (изричито побијајући само одлуку којом тужени није обавезан да плаћа издржавање за децу и за период од подношења тужбе до пресуђења). Жалба тужиле против означене пресуде је одбачена као недозвољена решењем истог основног суда П2 178/24 од 17.01.2025. године, а њена жалба против тог првостепеног решења је одбијена решењем Вишег суда у Неготину Гж2 3/25 од 27.03.2025. године, те је првостепено решење о одбачају жалбе потврђено. Другостепени суд је своје решење образложио тиме да су тужила и пуномоћник туженог, након објављивања пресуде на рочишту за главну расправу одржаном 17.12.2024. године, изјавили да се одричу права на жалбу против објављене пресуде П2 178/2024 од 17.12.2024. године, да су без примедба потписали записник, да је изјава о одрицању од права на правни лек неопозива, те да је првостепени суд правилно поступио када је оценио да је жалба тужиле недозвољена и као такву је одбацио.

По оцени Врховног суда аргументација нижестепених судова о недозвољености жалбе је правилна.

Одредбама ЗПП је прописано да странка може да се одрекне права на жалбу од тренутка када је пресуда објављена (члан 369. став 1), да не може да опозове изјаву о одрицању од права на правни лек или изјаву о повлачењу жалбе (члан 369. став 3), да је жалба недозвољена ако је, између осталог, жалбу изјавило лице које се одрекло или је повукло жалбу (члан 378. став 3) и да ће првостепени суд неблаговремену, непотпуну или недозвољену жалбу да одбаци решењем, без одлагања (члан 378. став 1).

Пошто се тужила одрекла права на жалбу против донете пресуде одмах након њеног објављивања, та је пресуда постала правноснажна даном објављивања, а изјава о одрицању од права на правни лек је не само неопозива, већ тужила у жалби није ни покушала да је опозове. У таквој правној ситуацији су правилно нижестепени судови жалбу тужиле одбацили као недозвољену, сагласно одредбама чл. 369. ст. 1. и 3. и 378. ст. 1. и 3. ЗПП. Сходно изложеном, неосновани су ревизијски наводи тужиле да је другостепени суд погрешно применио материјално право.

Врховни суд је ценио и остале ревизијске наводе, којима се претежно оспорава пресуда од 17.12.2024. године, али их посебно не образлаже налазећи да се истима не доводи у сумњу законитост и правилност побијаног решења.

С обзиром на изложено, применом члана 414. став 1. ЗПП, у вези с чланом 420. став 6. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужили није досуђена тражена накнада трошкова ревизијског поступка, с обзиром да она у том поступку није успела, па је одлучено као у ставу другом изреке, применом одредаба члана 165. став 1. у вези с чланом 153. ЗПП.

**Председник већа – судија
Драгана Бољевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић